

Livet og skaber en Situation af den Art, vi her have med at gøre, det, som den nuværende højtærede Kultusminister mente, at man ikke burde betegne som en Skandale, men efter min Mening nærmer sig dertil i den Grad, at man vanskelig kan undgaa at bruge ret stærke Udtryk. Det er allerede sagt af den sidste ærede Taler (E. Sørensen), at man her fra Tingets Side gik ud fra den Forudsætning, at en Sum paa 1,250,000 Kr. maatte være tilstrækkelig, men at Professor Klein ikke mente, at det vilde kunne slaa til, og fandt Opgaven næsten uløselig. Og det er endvidere sagt i den Beretning, som de ærede Medlemmer for Hillerød (Dinesen) og Kolding (E. Sørensen) have afgivet, at Professoren havde daarlige Tid til at konferere, han havde ikke givet et vejledende, men snarere et vildledende Overslag. Man har da virkelig Lov til at spørge, om det er at administrere, om det er paa den Maade, Staten røgter en ansvarsfuld Opgave, at man ikke giver vejledende Overslag, og at man ikke har Tid til at konferere om en Sag, hvor det drejer sig om mere end en Million. Hele denne Betænkning vrimler af kritiske Bemærkninger. Der er fremdraget adskilligt af den, og jeg har bedt om Ordet, fordi jeg kunde ønske at fremdrage nogle enkelte Punkter af denne Sag, som endnu ikke ere belyste. Det er nemlig sagt om Arbejdet derovre, at det er blevet ledet uden tilstrækkelig Kontrol, det siges udtrykkelig, at Arbejdet er slet i visse Tilfælde, der tales om middelmaadigt Snedkerarbejde, slette Mursten, og i det hele taget middelmaadige Præstationer, skjulte Fejl. I Skoleafdelingen taler man om mager Mørtel, hvor man har sparet en Trediedel af Kalken. Om Dørene til Cellerne til Skoleafdelingen siger man, at man kan slaa dem ind ved at slaa paa dem; naar det ærede Medlem for Hillerød har sat sin stærke Arm ind imod en Dørfylding, har han kunnet splintre den, og det er i disse Celler, man vil anbringe de farligste af disse Alumner. Endvidere taler man om en Mesterring, som giver et ejendommeligt Billede af de Forhold, der raader blandt vore Arbejdsgivere. Mestrene forpligte sig til at staa Skulder mod Skulder, og de, der ikke faa Arbejdet, skulle honoreres med en vis Sum; der tales om en Bonus paa 500 Kr., og der nævnes endogsaa i denne Forbindelse, at disse Penge kunne inddrives ved Fogeden. Det maa man sige, at det er at drive Sagen til det yderste, og man kan uvilkaarlig ikke undlade at anstille nogle Betragtning

ger over vor højtærede Arbejdsgiverstand her i Landet. Det er jo et Slagord for Øjeblikket, der er kommet frem i den politiske Debat rundt om i Valgkredsene, i alt Fald der, hvor Socialdemokrater stiller sig, og hvor man bekæmper dem med alle de Vaaben, man har til Raadighed. Man nævner, at en Socialdemokrat ved en Lejlighed har udtalt sig om, at Mestrene vare Snyltedyr eller Skadedyr. Jeg skal ikke underskrive disse Ord, men jeg skal tillade mig at sige, at i den Forbindelse, i hvilken de bleve brugte, vil det i adskillige Tilfælde være utvivlsomt, at de ikke ere saa særlig stærke endda, som mange Medlemmer maatte tro. Jeg tror, at Udtalelsen er brugt med Henblik paa den Fare, det rummede for et Land, naar man kastede Tusinder af Arbejdere paa Gaden og søgte ved et Magtsprog at drive dem ind under en Ordning, som de ikke vilde godkende. Men naar man har at gøre med Forhold, som dem paa Bregninge, hvor Mestrene faktisk levere slet Arbejde og gennemgaaende middelmaadige Præstationer, hvor Arbejdet er saa slet, at man kan slaa det i Stykker selv der, hvor det maatte kræves særlig vel udført, og hvor man endvidere har at gøre med Mesterring og Mesterverenskomster og Bonussystem, og hvor alt dette sker paa Bekostning af Staten, forekommer det mig, at dette Udtryk, der er anvendt af en Partifælle af mig, næsten passer der. Og jeg kan ikke nægte mig dette, at henpege paa, at naar man angriber denne Udtalelse saa stærkt, maa man her erindre, at der ikke er gjort, hvad der burde gøres fra vor ærede Arbejdsgiverstand her i Landet, naar den er kaldet til at udføre offentlige Arbejder, og ifølge den foreliggende Beretning afleverer Arbejde, som er saa slet.....

Formanden: Jeg maa bede det ærede Medlem ikke at overføre til en hel Stand, hvad der fra en enkelt Side gøres urigtigt.

Meyer: Jeg skal i denne Henseende berolige den højtærede Formand med, at det aldeles ikke falder mig ind at anklage vor Arbejdsgiverstand i Almindelighed. Jeg har kun fremdraget et Eksempel paa, hvor slet Arbejdet er blevet udført, og beklaget, at det er blevet saa slet.

Formanden: Jeg forstod det ærede Medlem, som om han overførte fra det enkelte Tilfælde til Standen i Almindelighed, hvad der foranledigede min Bemærkning.